

Harangszó

A KIRÁLYHÁGÓMELLÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA • 2010. ÁPRILIS XXI. ÉVFOLYAM 7. SZÁM

Nagyszombati nemzet vagyunk?

Munkácsy Mihály: Golgota című alkotása

A húsvét azt hirdeti, hogy Krisztus feltámadt és él. Élő, szerető, cselekvő Urunk van. Aki eszerint él az keresztyén. Ezzel ellentétben a nagyszombat arról szól, hogy Jézus a sírban van, mert meghalt. Halott az Úr. Van, de a sírban nem lát, nem hall, nem segít. Aki eszerint él az a nagyszombatista.

A nagyszombatizmus nem egy bejegyzett vallás, szekta. Nincsenek közösségi alkalmak, imaházai, templomai. Az életben történik ez a vallás, amikor nem érzem, nem hiszem, nem cselekszem, hogy él az Úr. Bármelyik felekezethez tartozó ember – a református is – követője lehet.

Bevásárlóközpont parkolójában, bőjtű időben találkoztam egy ilyen „vallású” asszonnyal. Beszédében tett vallást „hitéről”. Kolléganőjének panaszkodott munkahelyi gondjairól, autósorokon áthangzó magas hangon. Perlekedésében, a magyar nyelv nyújtotta széles fogalomtárát használva, káromkodva szidta főnökét és Istent. Majd fohászszerű hangsúllyal felkiáltott: Istenem. Nem volt ez az asszony pogány, de keresztyén sem. Nagyszombatistának véltem, aki, ha gondol is Jézusra, nem úgy tekint rá mint élő, cselekvő, halló Krisztusra. Az ilyen be-

széd mögött nem az élő Úr tudása, hívése rejlik, hanem megholt, sírbazárt istenség képzete, akit lehet szidni, úgysem hallja.

A „vallás” másik híve egy atyánkfia. Hűséges egyháztag – járulékfizető, adakozó, ha tudna templomba is járna. A földi életből való elmúlás gondolatával szembesülve tett biznyságot nagyszombatizmusáról a feltámadás örök élet kapcsán. *Nincs odaát semmi, nem jött vissza onnan senki* – szölte a sokszor hallható summás megállapítás. *De hát Krisztus visszajött, Ő a garanciája annak, hogy mi is feltámadunk* – hangzott az érv és evangélium. Szépen mondja tiszteletes úr, de nem igaz ez – mondta, s áradt szeméből az emberi erő által ki nem törölhető nagyszombati sötétség. Nem volt ez az atyánkfia pogány, de keresztyén sem. Őt is nagyszombatistának vélem, aki nem tagadta Jézus létét, de úgy vélte Krisztus meghalt, eltemették s nem tud az elmúláson diadalmaskodni és örök életet adni.

Az ember életmegnyilvánulásai gyakran mutatják a szív mélyén elbúvó nagyszombati gondolatot, hogy Jézus nem él – nem hall, nem ad örök életet, nem tud segíteni, nem tud kivezető utat mutatni, nem tud újból szeretetet adni. Sokszor nem kerül előtérbe, hogy Ő él és mindezeket megcselekedheti.

BOGDÁN ZSOLT esperes

FOLYTATÁSA A 6. OLDALON

ÜNNEPI PÁSZTORLEVÉL

Látni és követni az élő

Szeretett Testvéreim! Húsvét előestéjén engedjük közel - evangéliumot szomjazó lelkünkhez - a Krisztus után üresen maradt sziklásir mellett megjelent angyal üzenetét. „Mit keressetek a holtak között az élő?” (Lukács 24, 5)

Az angyali mondat kérdésként hangzott el. Ennek ellenére inkább felszólítás. Nem felvilágosítás után való érdeklődés, hanem felvilágosító kijelentés. A mennyből érkező üzenet először kemény bíráló, tényfeltáró megállapítás, leleplező diagnózis. Az angyalok a holtak között keresgélő, tébláboló, könnyes szemű asszonyokat szólítják meg. Rádöbbenik őket, hogy a halál eluralkodott rajtuk. A gyászoló nők így szembesülhetnek a pusztulást okozó tehetetlenséggel, amelyből nincs kiút, és egyelőre más kilátás sem. Kétezer év távolából is érvényesen felismerhetjük, hogy a mi életünkről és halálunkról szóló kérdés ez. Bennünket szembesítenek ezek az angyalok saját helyzetünkkel, bennünket azonosítanak halálfélelmi állapotunkkal.

Testvéreim! Tárjuk fel Krisztusunk előtt minden halál közeli bizonytalankodásunkat, ami megkötözi legjobban vágott terveinket és megbénítja legmerészebb elképzeléseinket. Fel kell ismernünk, hogy a holtak közötti keresgélés állapota egyenlő a haldoklással. Ameddig holt emlékeket, meghalt álmokat, haldokló gondolatokat hordozunk, mi magunk is a halál közelében szorításában vergődünk. Az angyal ma is ránk szól, hogy ne keresgéljünk semmit se a holtak között, nincs eredménye az ilyen magatartásnak. Sőt, a feltámadás páratlan csodája úgy teremtette meg az életet, hogy közben a halálnak elvette gyilkoló hatalmát, a haldoklásnak megszüntette a kilátástalanságot hordozó tulajdonságát. Nem elegendő csak üres sírt nézni, látni kell Őt, Aki meghalt, de feltámadt! Szükséges látni és követni az élő, Aki a holtak között volt és közülük jött, hogy éltesen, életet teremtsen és halált megsemmisítő erőt ajándékozzon.

Beláthatjuk, hogy a többnyire holtak között keresgélő, semmire sem vezető életfolytatás nem tartható fenn, sőt sürgősen változtatnunk kell. Valóban nincs erőnk, és elképzelésünk is hiányos, de Krisztus küldi az Ő angyalait! Figyeld ezek érkezését, különféle módon jönnek, de felismerhetőek. Halált ölnék és életet elevenítenek!

Húsvét ünnepe legyen mindannyiunknak életforrás, élő ünnep és ünneplő élet.

Nagyvárad, 2010. március 10-én.

CSÜRY ISTVÁN püspök

„... nekem az élet Krisztus ...” (Fil 1,21) – Áldott húsvétot!

„Mit keresitek a holtak között az élőket? Nincs itt, hanem föltámadott.” (Lk 24,5-6)

Ne féljete! A megfeszített Jézust keresitek? Nincs itt, föltámadt, amint megmondotta... Akkor megrendüléssel és nagy örömmel szaladtak az asszonyok, hogy megvigyék a hírt a tanítványoknak... Ezzel a megrendüléssel és örömmel, ezzel a lelkenedező futással kezdődik az Egyház élete. Ez a futás nem szűnik meg többé. Aki hisz Krisztus föltámadásában, az ezt a hírt viszi évszázadokon át, hogy másokat is megörvendeztesen. „Krisztus föltámadott...”

Ami először is kitűnik a húsvéti híradásokból: a tanítványok kételkednek, nem akarnak hinni, Jézus is kénytelen megfeddeni őket. És ma? Analíziseket, statisztikákat olvasunk az Egyház helyzetéről és inkább arról hallunk, hogy sok a kételkedő, a feltámadást visszautasító. Jó tisztázni a valóságot és a valóság okait. Látnunk kell, hogy alapvető változás állt be az emberek tudatában és ez vallási közönyösség, teljes érdektelenség a keresztyén értékek irányában. Házassági hűség, nemi erkölcs, felelősség, szemünk előtt omlik össze. Nincs többé szilárd alap és ezért tartása sincs az embereknek. Ebben a légkörben döntő, hogy a mi hitünk mennyire szilárd. Jézus mondja: Ha csak akkora hitetek van, mint a mustármag... (Lk 17,6) és az apostol: A győzelem, mely diadalt arat a világon, a mi hitünk (1Ján 5,4). Tudomány és technika mindig e világon belül marad, hol optimista a világ, azt reméli, hogy boldoggá tudja tenni az emberiséget, hol meg pesszimista, előre látja, hogy el is pusztíthatja a földet. De mi van a tapasztalati világon túl? – erre csak a

A LÉLEK CSENDJE

Vigyük közösen az örömhírt

hit képes válaszolni. Jézus föltámadásával áttörte a látható világ falait és visszajött, meghalt és föltámadt. Ez a hit túlmutat a természettudományok horizontján és aki ebben hisz, az legyőzte a világot. A hit mindig alleluját énekel.

Hozzátok intézett szavaim lélek és élet (Jn 6,64) mondotta Jézus. És ezek a szavak ma csak akkor válnak életté, ha élő ajkokról és élő példákban fakadnak. A közösen el-

Fadrusz János: Krisztus a keresztfán

mondott hitvallás, a közös ünneplés, a közösen énekel zsoldárok erőt sugároznak életünkbe. Nézzünk körül életünkben: van-e valami, amit nem mások, segítségével kapunk? Ruhánk, cipőnk, élelmünk, ismereteink lennének-e, ha nem dolgoznánk össze, ha nem tudnánk, hogy egymásért vagyunk. Asztalos, lakatos, kőműves, orvos, együtt alakítja életünket. De így vagyunk a hit megélésével is, egymás hitét erősítjük. Jézus mi ellen harcolt leginkább földi életében? Az írástudók és farizeusok ellen, azok ellen, akik nem tudtak túllépni a betűn, akik az előírásokon rágódtak és nem vették észre a szenvedő embert. Egyedül a maguk korrektségével törődtek. Hálát adok, Uram, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember... büszkélkedett a farizeus. De azt észre sem vette, hogy a többi ember megértést szomjazik, vigasztalásra szorul, igazi emberséget igényel. Tanúim lesztek, mondja Jézus, tanúim jószágomnak, emberszeretemennek, segítőkészségemnek.

Jézus ezen a húsvéton ismét arra hív, hogy vigyük el egymáshoz és közösen az örömhírt, Jézus azért támadt fel, hogy többé ne kételkedjünk, hogy ajkunkról hitelesen szóljon a túlvilágra utaló ének, beszéd, a menny valóságának öröme. Beszéljünk, cselekedjünk ne farizeus módjára, hanem igazi tanítvány módjára, hitünk élő maradjon, Krisztus pedig szilárd alapunk.

BALÁZSNÉ KISS CSILLA

Virágvasárnap és nagypéntek

A „péntek” hellén szó; magyarul azt teszi, hogy „előkészület”. Minden péntek a szombat illő megünneplésére való előkészület napja a zsidóknál. De ez az egy: a Nagypéntek sokkal több annál.

Ez az igazi előkészület az igazi szombatnak, az örök nyugalomnak és fényes békének nagy napjára, az örökkévalóságra. Istennek és embernek előkészülete.

Ez az előkészület Istennél már nagyon régen kezdődött. Ne legyen sértő, ha családi jelenetnek mondjuk azt, amikor az Atya elküldte a Fiút ennek a világnak a megváltására. Milyen felséges családi jelenet! Az Atya kézen fogva vezeti be szerelmes, egyetlen Fiát jövő küzdelmei, szenvedései és halála helyére, ebbe a szomorú világba, amelyet Ő olyan nagyon szeret. Angyalok és égi jelek hirdetik érkezését; a megnyilatkozott egekből az Atya maga tesz bizonyosságot kétszer is az Ő szerelmes fiáról.

És amikor az ördög minden erejét összeszedte az utolsó nagy harcra; mikor a föld egy gyűlölködő, fékevesztett, vad pokollá változott: az Isten eleresztette az Ő szerelmes Fiának kezét. És a Fiú ott állt a gyűlöletes, halálos kavardásban, Istentől és embertől elhagyottan: égen és földön egyedül.

Íme az ember!... Íme ez az Isten előkészülete a döntő ütközetre. Ez a minden igaz szívet porba kényszerítő családi jelenet: "... úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő egy-szülött Fiát adta érte...”

Ez az Isten előkészülete a döntő ütközetre. És a te előkészületed? Nézd, szegény szegények ma is hozsánnát kiáltanak a nagy Királynak; Kajafás, Pilátus, Heródes, Júdás ma is ácsolják a keresztet; és ebben a szörnyű, keserves, álnok, véres kavardásban ma is ott áll a világ felett a Megfeszített ember: az Ember. Miért nem jössz hozzá?

KECSKEMÉTHY ISTVÁN

(Kis Tükör, 1930. április 12.)

ADY ENDRE

A szép húsvét

*Odúkat és kriptákat pattant
S bús árkokig leér a szava:
Ilyen a Húsvét szent tavasza
S ilyen marad.*

*Miért tudjon Ő az emberről,
Mikor künn, a Tavaszban,
Minden csoda csodát csinál
S minden drága fizetség megtérül?*

*Óh, Tavasz, óh, Húsvét,
Emberek ősi biztatója,
Csak azt szórd szét köztünk:
Állandó a tavaszi óra
S ilyen marad.*

*Krisztus támad és eszmél,
Odúkat és kriptákat pattant.
Van-e gyönyörűbb ennél?*

„SEMMI VÉTKET SEM TALÁLOK EBBEN AZ EMBERBEN.”

Jézus pere

Jézus perét vizsgálva először is felmerül a kérdés: mi volt az a konfliktus, ami Jézus kivégzéséhez vezetett? Az alapvető problémát az jelentette, hogy Jézus messiásként viselkedett, de a zsidóság vezetői nem tudták őt Messiásnak elfogadni. Ők ugyanis olyan messiást vártak, aki legyőzi a rómaiakat és akinek a vezetésével Izrael szuperhatalommá nő.

Mivel Jézusnak ettől egészen eltérőek voltak a céljai, úgy gondolták, hogy Jézus csupán álmissiás, akinek a mózesi törvények szerint meg kell halnia. A zsidóság vezetőit ráadásul alaposan feldühítette, hogy Jézus kíméletlenül ostromozta képmutató vallásosságukat. A főpapok valószínűleg azt is felismerték, hogy ha Jézus új vallást alapít, akkor az a zsidó vallás végét jelenti, s ezzel ők elvesztik állásukat, jövedelmüket, társadalmi rangjukat.

Eldöntötték ezért, hogy Jézust halálra adják. Ők maguk Jézust törvényesen nem végezheték ki, mivel a rómaiak a zsidó szerveket megfosztották a halálbüntetés kiszabásának és végrehajtásának jogától. A főpapok ezért a főtanács egyik ülésén azzal a javaslattal álltak elő, hogy tartóztassák le Jézust, vigyék Pilátus elé, s megfelelő eszközökkel (rágalmazással, ha kell, zsarolással) érjék el, hogy Pilátusnak ne legyen más választása, mint Jézus halálra ítélese.

E terv ellen azonban több zsidó tanácsos is tiltakozott. Egyikük, Nikodémus, megjegyezte: „Elítél-e törvényünk valakit, anélkül, hogy kihallgatták volna és meggyőződtek volna arról, hogy mit tett?” A főpapok kénytelenek voltak belemenni abba, hogy mielőtt Jézust Pilátus elé állítják, lefolytatnak ellene egy zsidó törvényszéki eljárást,

melynek során kivizsgálják, hogy Jézus valóban halált érdemel-e.

Jézus letartóztatását a főpapok parancsára a jeruzsálemi templomőrök fogatosították, akik foglyukat először Annás házába hurcolták. Ebből is látszik, hogy az események mozgója Annás főpap volt, aki még az éjszaka folyamán ki akarta hallgatni Jézust, hogy kiegészítse az ellene összegyűjtött vádpontokat. Jézus azonban nem volt hajlandó válaszolni Annás kérdéseire. Ezt jogában állt megtenni. A vádlottakat már az ókorban is megillette a vallomástétel megtagadásának joga. Annás ezért parancsot adott arra, hogy vigyék Jézust Kaifás házába.

A főtanács Kaifás főpap házában ült össze. Itt a főpapok által felbérelt tanúk azt bizonygatták, hogy Jézus hamis próféta, aki le akarja rombolni a zsidó templomot. A tanúk vallomása azonban nem elegendő, s ezért azokat nem lehetett terhelő bizonyítékként elfogadni. A zsidó perjog szerint egyetlen tanú vallomása alapján nem lehetett marasztaló ítéletet hozni, több tanú vallomását pedig csak akkor lehetett elfogadni, ha azok minden apró részletben megegyeztek egymással.

A tanúk meghallgatása után a tárgyalást vezető Kaifás megpróbálta beismerő vallomásra kényszeríteni a vádlottat, s feltette neki a kérdést: „Te vagy-e a Messiás, az élő Isten fia?” „Én vagyok” – válaszolta Jézus. A főpap erre felkiáltott: „Káromkodott! Mi szükség van még tanúkra? Magatok is halottátok a káromkodást!”

Kaifás a ruháját szaggatva őrjöng, jelenetet rendez. Mindezt azért teszi, hogy befolyásolja a tanácsosokat, s hogy ne kelljen folytatni az eljárást. Ki kellett volna vizsgálni ugyanis, hogy lehet-e Jézus a Messiás. Mert ha igen, akkor nem történt káromko-

Gerard van Honthorst: Krisztus Kajafás előtt

dás: a Messiás ugyanis joggal nevezhette magát Isten fiának. A ravasz főpap színlelt őrjöngése elérte célját; kérdésére: „Mi a véleményetek?”, a tanácsosok egyhangúlag kiáltották: „Méltó a halálra!” A főtanács tehát Jézust bűnösnek találta istenkáromlás büntetében. Az az ember ugyanis, aki azt állította magáról, hogy Isten fia, a zsidó gondolkodásmód szerint önmagát isteni rangra emelte, s ezáltal megsértette Isten fenségét.

„ECCE HOMO”, „ÍME, AZ EMBER”

Jézust ezt követően átvitték a helytartóságra, és Pilátus előtt a következő vádat emelték ellene: „Megtölti, hogy adót fizessünk a császárnak, és Messiás királynak mondja magát.” A vád tehát nem káromkodás volt, mivel azt a római jog nem büntette. A főpapok olyan cselekményekkel vádolták meg Jézust, amit a római jog halállal büntetett: az adófizetés megtagadására való lázítással és azzal, hogy királynak vallja magát, ami a rómaiak szemében szintén azt jelentette, hogy Jézus az államrend elleni lázadó.

A felségsértésnek minősülő vádak egyértelműen rágalmak voltak. Ezt Pilátus a vádlott rövid kihallgatása után rögtön felismerte, s kijelentette a főpapoknak: „Semmi vétket sem találok ebben az emberben.” Erre a vádlók újabb rágalmakkal álltak elő: „Tanításával fellázítja a népet Galileától kezdve egész Júdeáig!”

Amint Pilátus meghallotta a Galileai szót, pompás ötlete támadt arra, hogyan szabadulhatna meg az ügytől. Ha Jézus galileai, akkor Heródes Antipász - aki ekkor éppen szintén Jeruzsálemben tartózkodott - eljárhat ügyében. Egy adott bűnyűben ugyanis az elkövetés helye szerinti hatóság kívül a vádlott lakóhelye szerinti hatóság is eljárhatott. Pilátus - kihasználva ezt az illetékességi szabályt - Jézus ügyét áttette Heródeshez.

Nagy Zsigmond: Krisztus és Pilátus

TOLLVONÁS

Bizonyítékot akarok!

Őszintén megértem azokat, akik kételkednek a feltámadásban. Az emberi tapasztalat őket igazolja: ami meghalt, az halott marad. De ha egy más úton, más megtapasztaláson indulunk el, akkor vajon nem jutunk egy más eredményre?

Jézus Krisztus nem hagyott nyomot maga után. Nem írt könyvet, nem voltak tárgyai, amit ki lehetne állítani, ráadásul a holtteste sincs meg, ahova imádatra járulhatna az emberiség. Mégis mindenki hallott róla és sokan az életüket is feláldozták érte. Azért van ez, mert nem a világban, hanem az emberben hagyott nyomot. Aki életének és feltámadásának fizikai nyomait keresi, az ugyanazt fogja találni, mint a tanítványok húsvét reggelén: semmit. Erre a semmire épült volna fel az Egyház, ezért a semmiért vállalták olyan sokan a szenvedést és a kínhalált? Aligha.

A feltámadás már legelső mozzanatában is elgondolkodtató. Amikor Jézus feltámadt, akkor legelső cselekedete polgári engedelmesség volt, mivel letörte Pilátus pecsétjét a lepecsételt sírkőről. Kívülről nem törhették le, mivel őrizték a sírt. A hivatalos pecsét letörése hatalmat, erőt sugárzó dolog. Jézus átlép a római államhatalmi rendszeren, tulajdonképpen megadja a császárnak ami a császáré: hatalma fölülírását. Am a pecsét feltörése egy új, egy más hatalom felmutatása volt, nem pedig politikai tett. Akkor vált volna politikai tetté, ha a feltámadott Jézus bemegy Kajafáshoz majd Pilátushoz, és a leesett állú vezetők előtt meghirdeti a zsidó nemzeti felszabadítást és történelmi igazságtételt. De Jézus nem teszi. Jézus ennél sokkal többet akar.

Jézus személyes megtapasztalást, nem pedig logikai következtetést akar, azt szeretné, ha az emberek megtapasztalnák az ő közösségét és szeretetét, és ezért higgyenek benne, nem pedig azért, mert a feltámadás vagy a kövek kenyérré változtatásának szenzációjával megfogta őket. Isten országa másképpen működik – üzeni Jézus. Ezért van az, hogy a feltámadás tulajdonképpen egyetlen fizikai szemtanú – a sírt őrző katonák – nem hisznek benne. És ez így van a mai napig: logikailag, tudással nem lehet Istenhez jutni.

Amikor a feltámadott Jézus nem mutatja meg magát a világnak, csak a barátainak és aztán bármiféle nyom- és jelhagyás nélkül a mennybe emeltetik, tulajdonképpen hihetetlen kockázatot vállal magára: azt, hogy elfelejtik. Ekkora kockázatot csak az vállalhat, aki nagyon hisz és bízik a barátaiiban, az övéiben. Jézus számára tehát éppen olyan fontos a tanítványokkal való találkozás megtapasztalása, mint a tanítványok számára a feltámadott Jézusé.

A tanítványoknak Húsvét reggelén teljesen igazuk van: az üres sír önmagában

valóban nem jelent semmit. A feltámadást tehát a Jézussal való találkozón, az ő megtapasztalásán át lehet csak felfogni. Azért csak rajta keresztül, mert az ember számára nem hogy a feltámadás felfoghatatlan dolog, de már maga a halál is érthetetlen titok, pedig azzal lépten-nyomon találkozunk.

„Boldogok akik nem látnak és hisznek” – mondja Jézus, utalva a feltámadás titkára. Ha nincs ugyanis látás – logika, tudás – akkor a Jézussal való találkozásra nem marad más mód, csak a megtapasztalás. Jézus valószínű, érezhető, átélhető megtapasztalása. Mással nem magyarázható az, hogy a hitetlen, kételkedő, félve lapuló szedett-vedett

Doré: Keresztrefeszítés

társaságból, mint amilyenek a tanítványok voltak, a találkozás és e megtapasztalás által bátor, a római arénák kínhalálát is vállaló igehirdetők lettek. Azért, mert nemcsak látták, hanem meglátták Jézust.

Különös dolog ez, hogy a feltámadott Jézus megtapasztalása sokkal erősebb, nagyobb hatású volt, mint az élő, szolgáló Jézussal való találkozás. Mert míg az élő Jézust a tanítványok megtagadták és elhagyták, addig a feltámadott Jézusért vállalták a legnehezebb mártírhalált is – és nem csak páran, hanem több százezren. Számuk szerint neve a dolgot, míg az élő Jézussal alig pár ezer ember találkozott és alig egy maroknyi emberre volt hatással, addig a feltámadott Jézus elsöprő erejű volt. Ez a feltámadás legerősebb bizonyítéka.

A feltámadás hite nem az Egyházban fejlődött ki, hanem éppen fordítva: az Egyház fejlődött ki azoknak az embereknek a hitéből, akik személyesen megtapasztalták a Jézussal való találkozást. Így működik ez mind a mai napig. Lehet valaki templomba járó, járulékot fizető, sőt, lehet jó ember is, Egyház-tagga csak akkor válik, ha megtapasztalta, hogy mennyire szereti őt Jézus Krisztus.

Szeretni pedig csak az élők tudnak.

SZÉP ERNŐ

Jézus Krisztus

*Emberek istene,
Istennek embere,
Te lehajlott fejú,
Mogszegezett kezű,
Leszegezett lábú,
Lecsukódott szemű,
Te megfagyott ajkú,
Te kihasadtt szívű,
Te örökre vérző,
Útszél elhagyottja,
Mezítelen testi,
Hőfehér szemérmes.
Tavasszal lombtalan,
Nyáron napon égő,
Te ősszel megázó,
Te télen megfázó,
Szélben takaratlan,
Viharban búvatlan.
Te nappal életlen,
Éjszaka fekvetlen.
Özvegyek karója,
Leülő koldusnak
Támasztó párnája,
Minden áttalannak
Útmutató fája.*

*Gyermekek rokona,
Véneknek pajtása,
Vándoroknak botja,
Bohóknak tutora,
Pásztorok vezére,
Juhok gyapjújából
Tövist válogató,
Szamár hosszú hátát
Végig simogató.
Jajnak trombitája,
Sóhajnak vonója,
Némának ekhója,
Könnyeknek kendője,
Éhes vendéglője,
Te kenyér bor és hal.
Bénának fürdője,
Esettnek mentője,
Vakoknak gyertyája,
Poklosok barátja,
Halálnak doktora,
Mindenki testvére,
Egyetlen magános.
Te másról beszélő,
Te tengerre lépő,
Te egekre néző.
A kínoknak grófia,
Hercegek hercege,
Királyok királya,
Szegények szegénye,
Harmincz ezüst erő,
Harminczhárom éves.*

*(...) Fényességben álló,
Szivárányra dülő,
Te angyal tanító,
Te bárányt vezető,
Galambnak gazdája,
Kelet majorosa,
Nyugat bitorosa,
Csillagok csillaga,
Örök trónörökös,
Örökös boldogság.*

HÚSZ ÉVE ÍRTUK

Részt vette-e Júdás az első úrvacsorán?

„Mert aki méltatlanul eszik és iszik, ítéletet eszik és iszik magának, mivelhogy nem becsüli meg az Úrnak testét.” (1Kor 11,29)

Az évszázadok folyamán sokszor bukkant fel ez a kérdés az Isten Igéjét tanulmányozók körében. A római katolikus teológusok nagy része, osztva a régi nagy egyházatyák véleményét (Hyeronimus, Augustinus) úgy tartja, hogy részt vett Júdás is az első úrvacsoraosztáson.

A református teológusok jó része, abból kiindulva, hogy méltatlanok nem részesülhetnek az úrvacsorában, tagadta ennek lehetőségét, vagy legalábbis valószínűtlennek tartotta. Nagy reformátorunk, Kálvin János, de a Heidelbergi Káté egyik szerzője, Ursinus Zakariás is feltételezi, hogy az áruló is jelen volt.

Lássuk, hogy a két vélemény mivel támasztható alá. A jelenlétet tagadók azzal érvelnek elsősorban, hogy külön kell választanunk az utolsó vacsora két mozzanatát: a páskabarány elköltését zsidó szokás szerint és az úrvacsora szereztetését. Ezek szerint Júdás a páskát együtt költötte el a többiekkel, de miután Jézus rávilágított, hogy ő az áruló, azonnal elhagyta a házat. János ev. 13,26 és 30. verse: „És bemártván a falatot (Jézus) adá Iskáriótes Júdásnak, a Simon fiának... Az pedig, mihelyt a falatot elvevé, azonnal kiméne, vala pedig éjszaka.”

Ennek ellentmond az, amit Lukács ev. 22,21-ben olvashatunk, miszerint Jézus a szereztetési ige elhangzása után teszi a megjegyzést, hogy: „De ímé annak a keze, aki engem elárul, velem van az asztalon.” Igaz, hogy arra is gondolhatunk, az evangélista nem az események pontos sorrendjét tartotta fontosnak, hanem a lényegét.

Akik azt állítják, hogy Júdás mégis részt vett az úrvacsorán is, gyakran hitvakoznak

a Belga Hitvallás (Confessio Belgica) ide vonatkozó mondatára: „... az istentelen kapja ugyan a sákramentumot a kárhozatra, de nem kapja a sákramentum igazságát; mint ahogy Júdás és Simon, a varázsló, mind a ketten megkapták ugyan a sákramentumot, de nem Krisztust, aki azáltal jeleztetett, amely csak a hívóval közöltetik.” Vagyis, ha ott volt és vette a jegyeket, nem vette ezzel együtt azt, amit e jegyek jeleznek, mert ez nem testi szájjal, hanem hit által történik. Dr. Sebestyén Jenő Református dogmatikája szerint is ez látszik a helyes álláspontnak. Ő Kálvin egy másik megállapítását idézi: „Mialatt a többi tanítványok az Urat, mint kenyeret vették szájukba, addig Júdás csak az Úr kenyerét.” Ezt így is kifejezhetjük: a gonoszok csak a dolog sákramentumát veszik, azaz a kenyeret és a bort, és nem a sákramentum dolgát, azaz azt, amit számunkra Isten jelezni akar, amit elpécselet.

Tehát valószínűnek tartom, hogy Júdás jelen volt az úrvacsora szereztetésénél. Az is elképzelhető, hogy Jézus neki is adott a kenyérből és a borból. Ugyanakkor biztos, hogy neki nem ugyanazt jelentette az úrvacsorában való részvétel, mint a tizenegynek.

A szent asztal ajándékaiban tehát benne van a feloldozás, a kegyelem, az örök élet, de benne van az ítélet, a kárhozat is. Minden attól függ, hogy megbecsülöm-e az Úrnak testét.

Így válhat az úrvacsora a szelíd Jánosok, a kételkedő, de aztán bizonyosságot tevő Tamások, a tagadó, de bűnbánó Péterek számára az áldás, az áruló Júdások számára az átok asztalává.

SÁNDOR LAJOS

(Harangszó, 1990., 4. szám)

Caracci: Krisztus siratója

WASS ALBERT

Nagypénteki sirató

Elmegyünk, elmegyünk, messzi útra megyünk,
messzi út porából köpönyeget veszünk...

Nem száz, nem kétszáz: sokszáz éves nóta.

Így dalolják Magyarhonban talán Mohács óta.

Véreim! Véreim! Országútat népe!
Sokszázéves Nagypénteknek
soha sem lesz vége?

Egyik napon Tamás vagyunk,
másik napon Júdás vagyunk,
kakasszónál Péter vagyunk.
Átokverte, szerencsétlen
nagypéntekes nemzet vagyunk.

Golgotáról Golgotára
hurcoljuk a keresztfákat,
mindég kettőt, soh'se harmat.
Egyet felállítunk jobbról,
egyét felállítunk balról,
s amiként a világ halad:
egyszer jobbról, egyszer balról
föhlúzzuk rá a latrokat.
Kurucokat, labancokat,
közülünk a legjobbakat,
mindég csak a legjobbakat.

Majd, ahogy az idő telik,
mint ki dolgát jól végezte:
Nagypéntektől Nagypéntekig
térdelünk a kereszt alatt
húsvéti csodára lesve.

Egyszer a jobbszélső alatt,
másszor a balszélső alatt,
éppen csak hogy a középső,
az igazi, üres marad.

(...) Így lettünk országútnépe,
idegen föld csavargója,
pásztortalan jószág-féle.
Tamással hitetlenkedő,
kakasszóra péterkedő,
judáscsókkaal kereskedő.
Soha-soha békességgel
Krisztus-Úrban szövetező.

Te kerülsz föl? Bujdosom én.
Én vagyok fönt? Bujdosol Te.
Egynek közülünk az útja
mindég kivisz idegenbe.

Bizony, jól mondja a nóta,
hogy elmegyünk, el-elmegyünk,
messzi nagy utakra megyünk.
Messzi nagy útak porából
bizony, köpönyeget veszünk.
S ebben a nagy köpönyegben,
sok-sok súlyos köpönyegben
bizony pajtás, mondom Néked:
rendre, rendre mind elveszünk.

Presbiteri előjáró választás Szatmáron

Ismét a Szamosnegyedi gyülekezetnek jutott az a megfeszítő feladat, hogy házigazdai minőségben fogadhassa a Szatmári Egyházmegye előjáróit: lelkészeket és presbitereket. Február 27-én itt tartották az Egyházmegye Presbiteri Szövetségének tisztújító közgyűlését.

A nyitó áhitaton **Bogya Kis Ferenc** lelképásztor a Mt 16,13.19 alapján hirdette az ígét. Párhuzamot vont a ma embere és régien élt emberek Jézushoz való viszonyulásáról, feltette a kérdést: vajon ma mit válaszolnánk Jézusnak ama kérdésre: „Ti pedig kinek mondotok engem?”

Sipos Miklós esperes megnyitó beszédében megköszönte a házigazda lelképásztornak az ige hirdetését és köszönetet mondott a presbitereknek személyes áldozatvállalásukért, az Anyaszentegyház ügyének szolgálatában. Erőt, hitet szeretetet kívánt ebben a szolgálatban. Külön köszöntötte a rendezvényen első alkalommal résztvevő erdői gyülekezet képviselőit. Kiemelte: most amikor nyugatról hozzánk is kezd begyűrűzni az egyház iránti való érdektelenség, e fiatal város reformátusai az Úr Isten segítségével most alakultak anyaszentegyházzá. Sokan csak Petőfi Sándor Szendrey Júliájáról ismerik Erdődöt, de kevesen tudják, hogy 1545. szeptember 20-án Drágffy Gáspárné, özv. Báthori Anna birtokán és oltalma alatt itt tartották az első Erdői Zsinatot.

A Szatmári Egyházmegye Presbiteri Szövetsége tisztújító közgyűlésén **Tatár Miklós** elnök újabb hat évre kapott bizalmat,

míg a jegyzői tisztségre Illés Jenőt, a Lános templom presbiterét választották meg. A közgyűlés tíz új tagot választott, akik különböző szinteken fogják képviselni az egyházmegye presbiteri szövetségét. A megválasztott tagok a következők: Kurpe Miklós – Sárközújlak, Szakács Sándor – Lános templom, Miklós Jenő – Kültelek, Nagy István, Hajdu Sándor és Bálint Zoltán – Szamosnegyed, Bücs Attila, Molnár Zoltán – Szárazberek, Szakács Imre – Erdőd, Zaharia Gabriella – Református Gimnázium.

A hozzászólások során **Rápolti Béla** a tisztségviselés fontosságát és az összefogás szerepét ecsetelte, arra kérve a presbitereket, hogy ne húzódozzanak a feladatvállalás előtt. Alulírott dr. Szabó Dániel magyarországi presbiterszövetségi elnök szavait idézte: Azon kell munkálkodni, hogy a szándék

jusson el a megvalósításig, soha ne mondjunk nemet, hanem keressük a megvalósítást.

Zaharia Gabriella, a Református Gimnázium képviselője segítséget kért a református gimnáziumok találkozájának megszervezésére.

Bogya Kis Mária lelképásztor egyházkerületünk nőszövetségi elnöke arra kérte a jelenlevő presbitereket, hogy juttassák el gyülekezeteik nőszövetségeihez az Ökumenikus Női Világimnapra szóló meghívókat. Az együttlétet március 5-én délután a Szatmárnémeti Szamosnegyedi templomban tartották. Az imnap programját ebben az évben a kameruni keresztény nőbizottság állította össze: *Minden mi él, Istent dicsérje* címmel.

Az összejövetel közös imával zárult, melyet szeretetvendégség követett, a szamosnegyedi asszonyok áldozatos munkájának köszönhetően.

MEDVE A. SÁNDOR szamosnegyedi presbiter

A Szamosnegyedi gyülekezetben tartották a tisztújító közgyűlést

JÉZUS PERE

FOLYTATÁS A 3. OLDALRÓL

Az ügy azonban Heródesnek is terhes volt: nem akart szembeszállni a vádaskodó főpapokkal, de a Jézust prófétafént tisztelő nép haragjától is félt. Az ügyet ezért visszavetette Pilátushoz, aki így kénytelen volt folytatni a Jézus elleni eljárás. A helytartó ekkor megpróbálta az összecsendült tömeget felhasználni a vádlott szabadon bocsátásához. Így szólt a néphez: „Az a szokás nálunk, hogy húsvétkor szabadon bocsátok valakit. Akarjátok-e, hogy elbocsássam a zsidók királyát?” A római jogban az eljárási kegyelem egyik esetét képezte, amikor a hatóság a nép kérésére szabadon bocsátotta a vádlottat. Jézus esetében erre nyílt lehetőség. A nép azonban - a főpapok által fizetett hangulateltők hatására - Jézus helyett egy köztörvényes bűnözőnek, Barabásnak kért kegyelmet.

Barabás szabadon bocsátását követően Pilátus újból a néphez fordult: „Mit tegyek azzal, akit a zsidók királyának hívtok?” A nép kiabálni kezdett: „Keresztre vele!” A helytartó ekkor arra gondolt, hogy ha megostoroztatja Jézust, az talán kielégíti a tömeg vérszomját, s utána elengedheti a vádlottat.

A rómaiak az ostromozást olyan kegyetlen brutalitással hajtották végre, hogy azt sokan nem éltek túl. Jézust - megostorozása után - Pilátus a nép elé állította és így szólt: „Ecce homo”, „Íme, az ember”. Ezzel azt akarta elérni, hogy a tömeg Jézusban az egyszerű embert lássa meg, akit megkínóztak, megaláztak, s aki iránt irgalom kell, hogy fakadjon. Pilátus azonban ismét kudarcot vallott. A tömeg - vért látva - még őrjöngőbben követelte Jézus megfeszítését.

A helytartó ennek ellenére a vádlott felmentése mellett döntött. Ekkor a főpapok - kijátszva utolsó kártyájukat - fenyegetőzni kezdtek: „Ha elbocsátod, nem vagy a császár barátja. Mindaz, aki királlyá teszi magát, ellenszegül a császárnak.” Pilátus ekkor rádőbbedt arra, hogy azok, akik Jézust megrágalmazták előtte, ugyanígy őt is megrágalmazhatják a császár előtt. Megvádolhatják azzal, hogy egy lázadó pártjára állt. Pilátus ismerte Tiberius gyanakvó természetét, s tudta, hogy Jézus elbocsátásával veszélybe kerülhet hivatala, sőt talán még az élete is. E kockázatot nem merte vállalni. Bírói székebe ült, s meghozta a halálos ítéletet: „kiszolgáltatta Jézust, hogy keresztre feszítsék.”

NAGYSZOMBATI NEMZET...

FOLYTATÁS AZ 1. OLDALRÓL

Sokan nem hiszik, nem akarják elfogadni Krisztus feltámadását. Jobb nekik egy élettelen istenséget elképzelni, aki nem kér számon, nem szigorú, nem támaszt erkölcsi követelményeket. Az ilyen képzel, élettelen istenség viszont képtelen a szeretetre és a segítségre.

„Ámde Krisztus feltámadott a halottak közül” (1Kor 15,20) szól a húsvéti evangélium. Él az Úr.

Ámde - nekünk magyar református keresztyéneknek nem élettelen, hanem élő, cselekvő Istenünk van. Ha kell megfedd, figyelmeztet. De szeret, megtart, vezet, vigasztal. Élő, erős Istenünk van, akit nem lehet megölni, elpusztítani. A halál sem árt neki, mindenkinél hatalmasabb. Mellette senki nem árthat nekünk, mert hatalmával oltalmaz.

Márai Sándor szerint az igazságnak akkor van valamelyes nevelő szerepe, ha azt mi magunk fedezzük fel. Fedezzük fel személyesen, a Lélek ereje által, a húsvét igazságát, lényegét, hogy kilépve a nagyszombatiságból református keresztyének legyünk.

A keresztt és az üres sír üzenete

A húsvéti ünnepkörnek két kiemelkedő eseménye a nagypéntek és húsvét első napjának hajnala. Nagypénteken feszítették meg Jézus Krisztust a Jeruzsálem melletti kivégzőhelyen, a Golgotán. Húsvét hajnalán pedig üresen találták Jézus sírját a végtisztesség céljából odament asszonyok. Angyal jelentette ki az asszonyoknak, hogy Krisztus feltámadott. Krisztus elvégezte a váltás munkáját a kereszten. A Mennyei Atya azal nyilatkoztatta ki a váltás elfogadását, hogy Fiát feltámasztotta. A megváltás öröme üzenetét Krisztus tanítványaira bízta.

A keresztyének feladata, hogy hírnökei legyenek a Krisztus által elvégzett kegyelmi tettek. Az egyháznak minden néphez és

minden nemzedékhez el kell juttatnia a nagy üzenetet: Krisztus karácsonykor emberré született, nagypénteken és húsvétkor megváltotta a világot. Ez a keresztyén szolgálat látszólag egyszerű és veszélytelen. A valóságban azonban korántsem így van.

Krisztus sorsában osztozik a megváltást hirdető keresztyénség. Krisztust gyűlölte a világ. A kortárs zsidók másfajta messiást vártak. Nemzeti hős után áhítottak, aki felszabadítja őket az idegen uralom alól, sőt a világ népei fölé emeli őket. Jézus nem olyan jött. Ő olyan volt, amilyennek az Ószövetség lapjain olvasható, amilyennek Isten a próféták által megígérte. Nem e világból való volt. Idegen volt e világban. Nem kellett a korabeli zsidóknak, de nem kellett a korabeli pogányoknak sem. Karácsonykor ugyan még a zsidó pásztorok hódoltak népük nevében a betlehemi jászolnál, aztán a napkeleti bölcsek a világ pogány népei képviselőiben.

Nagypénteken viszont minden az ellenkezőjére fordult. Akkor előbb a zsidó főtanács, aztán Heródes, végül Pilátus ítélte halálra Jézust. A kivégzést a pogány római katonák hajtották végre.

Mennyi meg nem értéssel, félremagyarázással, gyűlölettel találkozott Jézus Krisztus az alatt a néhány év alatt, ami alatt megváltói szolgálatát végezte. A kereszthalál lett a gyűlölet eredménye. Isten azonban jóra fordította azt, amit az emberek gonoszul gondoltak ellene. Krisztus kereszthalála egyszeri és tökéletes áldozat volt a világ megváltásáért.

Krisztus felkészítette övéit, hogy sorsában osztozzanak. Ez az osztozás legtöbb esetben nem jelentette és jelenti a mártírhalált. A keresztyénség azonban idegen test a világban és ezért a világ gyűlöli, amint Krisztust gyűlölte. Szeretné magába olvasztani, asszimilálni a világ a keresztyénséget.

Sokszor maguk a keresztyének is megkísérlik, hogy hasonuljanak a világhoz. Ez csábítónak tűnik, hiszen azt remélik, hogy akkor nem fogja bántani őket többé a világ és missziójuk is nyer általa. A világ egy alkalmazkodó keresztyénség üzenetét talán könnyebben elfogadja.

Tényleg keresnie kell a keresztyéneknek a világhoz való kapcsolódási pontokat, de önfeladás nélkül. Ha a keresztyének önfeladás nélkül hirdetik a nagypéntek és a húsvét, a keresztt és az üres sír üzenetét, akkor használnak igazán a világnak. A keresztt és az üres sír üzenete örömteli. Az evangélium görög szava is azt jelenti, hogy örömhír. A keresztyénség örvendező vallás. A megváltottság örömeinek a hite és mindennapi megélése, a perspektíva és a remény vallása.

A világ sóvárogva várja ezt az örömhírt. A megváltás az Isten szeretetéből történt, „mert úgy szerette Isten a világot, hogy engesztülte Fiát adta, hogy aki hisz benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3,16)

CSOHÁNY JÁNOS

MÜLLER DEZSŐ

Húsvéti ima

*Szép húsvétunk tündöklő ünnep
undok kételyünkben se szűnj meg
dúlt hitünkben is tornyosodjál*

*mert felbőszülve áramlik végünk
cammog bennünk temérdek selejt
s maholnap a bűn minket elejt*

*s Te föltámadt dicső Messiás
a sírok halmát el ne rejtsd
hogy testünket álmatlanul ottfelejtsd.*

LOCSOLÓVERSEK

*„Jézus föltámadt,
ezen örvendjete!”*

*E húsvéti napig hogy még eljutottunk,
A mennyei Úrnak nagy hálákat adunk.
Áldás és békesség legyen e helységen,
Ki megtartott minket friss jó egészségben.*

*Kivirradt a tavasz ma húsvét napjára,
Új életet öltött ismét föl magára.
Én is e szent napon örömet hirdetek,
Mert Jézus föltámadt, ezen örvendjete!”*

*Gyönyörű a tavasz, mosolyog az élet,
Áldásokat mutat az arany kikelet.
Föltámadt a Jézus, mondják az írások,
Vízöntő hétfőre buzognak források.*

*E háznak kis kertjében van egy rózsató,
Rózsakertben növelje a teremő.
Vizet öntök a tövére,
Szálljon áldás a fejére.
Az Istentől ezt kérem,
Piros tojás a bérem.*

*Én kicsike vagyok,
Szólni sem tudok.
Mégis az Istennek dicséretet mondok.
Érte egy pár piros tojást várok.*

ÖKUMENIKUS NŐI VILÁGIMANAP: 170 ORSZÁGBAN IMÁDKOZTAK AZ ASSZONYOK. Emészthetetlen vörös kölest esznek, táncukkal fejezik ki boldogságukat és hálójukat Istennek mindenért, amit adott, hatalmas tömegek vyalognak kilométereket, hogy részt vegyenek az egész napos istentiszteleteken. Az idei ökumenikus női világimanap főszereplője Kamerun volt. Az afrikai ország számos dologban különbözik tőlünk, de a nagy távolság ellenére is vannak hasonlóságok. Március első péntekén 170 országban Kamerunért és a családokért is imádkoztak az asszonyok az ökumenikus női világimanapon.

ERDÉLYI EST STUTTGARTBAN. Az Erdélyi Világszövetség (EVSZ) stuttgarti szervezetének meghívására **Tőkés László** európai parlamenti képviselő március 7-én *Temesvártól Brüsszelig (1989-2009)* címmel tartott előadást. A rendezvény nyitányaképpen a helyi magyar amatőr színtársulat versekkel, a Csöbörccsök néptáncegyüttes pedig kalotaszegi táncokkal és énekekkel idézte Erdély szellemiségét. **Tamás Péter**, az EVSZ elnöke kiemelte Tőkés László nélkülözhetetlen szerepét a kommunista diktatúra bukásában. A Németországi Magyar Szervezetek Szövetségének (BUOD) elnöke, **dr. Klement Kornél** az ottani magyar közösség életéről és tevékenységéről szolt. Tőkés László az egykori átkos diktatúra utóbb beérett „mérgező gyümölcséről”, a romániai kisebbségi politikáról, ezen belül az erdélyi magyarság helyzetéről, társadalmáról, a felmerülő nehézségekről, az asszimiláció folyamatáról, az autonómia szükségességéről osztotta meg gondolatait a népes közönséggel.

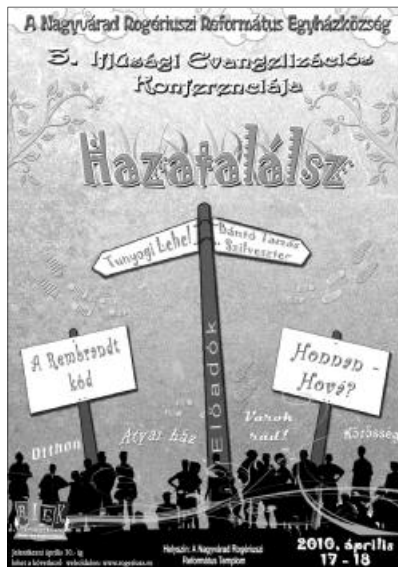
HONISMERETI ÉS EGYHÁZI RENDEZVÉNYEK TENKÉN. *Attila, Isten ostroma?* címen tart előadást **Faragó József** újságíró, Tiszaföldvárról a Tenkei Művelődési és Honismereti Kör április 9-én, 18 órától tartandó rendezvényén. Május 28-án Mikszáth-memlékezésre kerül sor. A helyszín mindkét esetben a tenkei Művelődési Központ.

Április 25-én, vasárnap 15 órától a Bihar Egyházmegye Nőszövetségi találkozója kerül sor. Előadó: **dr. Holtai Margit** ny. gyermekgyógyász. Szervező: a Tenkei Református Nőszövetség.

Ápriltől kezdődően az alábbi témákban szervez csendesheteket a tenkei gyülekezet: Április 26-30. - Női hét; Május 31.-Június 4. - Férfi hét; Június 28.-Július 2. - Ifjúsági hét; Augusztus 2-6. - Házások hete. A fenti csendeshetek helyszíne: Tenke. A július 19-26.

között tartandó Német - Zenei tábor helyszíne: a Les-Peniel táborhely. Érdeklődni az alábbi elérhetőségeken lehet: Tel.: 0259-310299, E-mail: berkesandor@gmail.com.

EGYHÁZKERÜLETI IFJÚSÁGI SZÍNJÁT-SZÓ TALÁLKOZÓ. A Királyhágómelléki Református Egyházkerület missziói osztálya, a Nagyváradi-Velencei Református Egyházközséggel közösen (ez utóbbi, mint ötlet- és házigazda) egyházkerületi ifjúsági színját-szócsoportok találkozóját hirdeti meg 2010. november 13-ra. **Jelentkezési határidő: május 1.** Elérhetőségek: 0723465499, 0259417285, varadvelence@freemail.hu.

3. IFJÚSÁGI EVANGELIZÁCIÓS KONFERENCIA VÁRAD-ROGÉRIUSZON. HAZATALALÁS! a témája a Nagyváradi-Rogériuszi Egyházközség idei ifjúsági evangelizációs konferenciájának, melyet április 17-18-án, a gyülekezet templomában tartanak. Előadók: **Tunyogi Lehel**, magyarfodorházi lelkipásztor: **A Rembrandt kód**, **Bántó Tamás Szilveszter**, kispetri lelkipásztor: **Hová? - Hová?** A konferencia vezérgondolatai: *Haza/Visszatálni Istenhez; Otthonra találni a gyülekezetben.* Bejelentkezni a gyülekezet honlapján lehet: <http://www.rogeriusz.ro/konferencia>.

FELHÍVÁS. Néhai Nánássy Dániel református lelkipásztor egykori könyvtárát szeretné a család helyreállítani. Szeretettel felkérnek mindenkit, akinek a tulajdonában olyan könyvek találhatók, amelyekben a fent említett lelkipásztor neve található, hogy azokat ajánlják fel megvásárlásra a

család számára. Kapcsolatfelvétel: balintkaban@mailbox.hu, ill. 0734.862-368.

„AZ IGE TESTTÉ LETT...” - SZENTFÖLDI LÁTOGATÁST SZERVEZ AZ ÖKUMENIKUS TANULMÁNYI KÖZPONT. A szentírás üzenet lelkületével tervezni folytatni zárandoklatait az Ökumenikus Tanulmányi Központ, melynek során felkeresik azokat a bibliai történelmi helyeket, ahol Jézus „közöttünk lakozott és láttuk az ő dicsőségét”. Aki szeretne részt venni az Ökumenikus Tanulmányi Központ által szervezett utazáson, két időpont közül is választhat. Az első út április 29-től május 6-ig, a második október 7-től 14-ig tart. A látogatások során a résztvevők teológiai-bibliai ismereteket is szerezhetnek, hogy megerősödjének keresztyén hitükben és átéljék a felekezeten áthidaló testvéri-lelki közösség ajándékait. A részletek felől érdeklődni lehet az Ökumenikus Tanulmányi Központnál (Bp. 1114 Bocskai út 15. tel/fax: 36/1/466-4790, e-mail: okumenik@freestart.hu) vagy Gimesi Zsuzsa lelkipásztornál (tel: 06/70/508-7624; e-mail: sngms@citromail.hu) Az Ökumenikus Tanulmányi Központ lehetőség szerint 2010 őszére (október) - kellő számú jelentkező esetén - egy szíriai látogatást is tervez a „damaskuszi útról” szóló bibliai leíráshoz (ApCsel 9,1-9) kapcsolódóan. Erre is szeretettel várják az érdeklődőket.

Szeretettel várjuk szerzőink, tudósítóink, külmunkatársaink beszámolóit, trásait, híreit és rövid szöveggel kísért fotóit villámlevélben (harangszo@yahoo.com) vagy postán (Harangszó, 410001, Oradea, str. Moscovei nr 14). Köszönettel: a szerk.

IDÉZŐJEL

„A halott Jézus a kereszten iszonyatos erejű tény. Iszonyatos erejű látszat. Szeretet és Igazság, Isten napfogyatkozása. Mégis úgy kell szemlélnünk, ahogyan van, mivel szemben a paradicsombelivel, e halott fa halott gyümölcse: a mi igazi élő fánk élő gyümölcse. Ezen túl erről a fáról szedünk, egyedül ennek a fának a gyümölcseivel lehet jóllaknunk... Ahogy egykor az isteni jászlat pásztorok és királyok vették körül, a kereszt alatt az örök éhség és emberi szomjúság áll... A tékozló fiú még élve hazatalálhatott, de ő nem: a szerelmetes Fiú, aki életét adta mindannyiunkért.”

PIINSZKY JÁNOS

Harangszó

A Királyhágómelléki Református Egyházkerület Gyülekezeti Lapja
ISSN 1221 - 0323
Megjelenik kéthetente. Ára 1,50 lej.

Felelős szerkesztő: Fábian Tibor. **Olvasószerkesztő:** Babes Ardai Erika. **Tördelőszerkesztő:** Kraftsikné Petrikó Ildikó. **Külmunkatársak:** Balázsné Kiss Csilla, dr. Csohány János, Kupán Árpád, Orbán Levente, Tóth Zsigmond. **Szerkesztőség és levélcím:** Harangszó, 410001, Oradea, str. Moscovei nr. 14. Tel.: 0259/416-067. E-mail: harangszo@yahoo.com. Honlap: www.kiralyhagomellek.ro, <http://harangszo.blogspot.com> A terjesztés a lelkesi hivatalokon keresztül történik. A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül a szerkesztőség álláspontját tükrözik. Kéziratot nem örzünk meg és nem küldünk vissza. Készült a Királyhágómelléki Református Egyházkerület Szentkereszt Ábrahám nyomdájában. Felelős vezető: Wagner Erik.